

Dame blanche

Van Elvin Post verscheen eveneens bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Groene vrijdag
Vals beeld
Het 17de
Geboren verliezers
Roomservice

Elvin Post

Dame blanche

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit is een roman. Personages, ondernemingen, instellingen en organisaties in deze roman zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur, of – als ze werkelijk bestaan – worden op een fictieve manier gebruikt. De auteur heeft niet de intentie hun werkelijke gedrag te beschrijven.

ISBN 978 90 414 1135 8

© 2015 Elvin Post

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © John Rensten / Corbis / HillCreek Pictures

Foto auteur © Didier Cohen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn grootouders

I'll be the boy in the corduroy pants
You be the girl at the high school dance

Tom Petty, 'You Wreck Me'

I

Nog tien uur en het was zover: de eerste uitzending van het nieuwe seizoen. Jane besloot er niet aan te denken – nog even niet – en hield haar blik naar beneden gericht, op de kleine stofwolkjes die haar blauwe Asics veroorzaakten bij iedere aanraking met het grindpad.

Links van haar: de restaurants en de fitnessclubs. Rechts: het water van de Hudson, glinsterend in het ochtendlicht, met erachter de grijze hoogbouw van Manhattan.

Ze versnelde haar pas. Verlangde ernaar haar hoofd leeg te maken, zoals de hardloper in die film met Dustin Hoffman en die tandarts. Vaak lukte dat en vergat ze – zwevend langs het Castle Point Skate Park en het WO I-monument – alles.

Maar vanochtend niet. Vanochtend bleven haar gedachten malen en was ze ver verwijderd van de vertrouwde trance waarin ze doorgaans zo prettig kon opgaan.

Natuurlijk zou het allemaal goed komen. Daar twijfelde ze niet aan. Haar ervaring zou haar erdoorheen slepen, net als zes maanden geleden. Destijds was ze er ook in geslaagd haar privésoures te vergeten, achter het grote kookeiland plaats te nemen en te glimlachen naar Amerika op het moment dat de camera's begonnen te draaien.

Maar als ze zo zeker wist dat het goed zou komen, waarom kon ze zich op dit moment dan niet losmaken van haar omgeving?

Waarom kon ze niet zweven?

Omdat je niet van steen bent?

Drie weken geleden was ze vierendertig jaar geworden. Wanneer iemand haar tien jaar geleden had gezegd dat ze binnen afzienbare

tijd de populairste tv-kok van de Verenigde Staten zou zijn, zou ze die persoon rijp hebben geacht voor het gekkenhuis. Maar hier was ze, klaar voor haar achtste seizoen.

Klaar?

Nou oké, misschien niet helemaal.

Gisteren had ze samen met haar opa de kleren van haar oma in dozen gestopt. Na afloop hadden ze minutenlang op de rand van het bed gezeten, zonder iets te zeggen. Oma's trouwjurk en een aantal van haar favoriete bloezen hadden ze opzijgelegd om te bewaren. Ook de antieke opmaaktafel stond er nog, met erop de zilveren handspiegel, een flesje eau de toilette van Gloria Vanderbilt, een potje Aloë vera-gezichtscrème...

Jane nam een slok water uit de drinkbus die ze om haar middel droeg, zag in de verte Elysian Park opdoemen en passeerde de mollige jongen met het Usain Bolt-T-shirt die ze iedere morgen rond deze plek tegenkwam. Ze groette de jongen met een knikje, niet bang om te worden herkend, want zoals altijd wanneer ze de deur uitging, droeg ze een honkbalpetje en haar zonnebril.

De voetstappen van de jongen stierven weg, zij het iets langzamer dan gewoonlijk, en het duurde even voordat ze beseftte dat het niet meer de voetstappen van de jongen waren die ze hoorde, maar die van iemand anders. Iemand die achter haar liep.

Achter haar?

Ze liep dit rondje iedere dag en het was al maanden niet voorgekomen dat ze was ingehaald. Nou ja, misschien was dit precies wat ze nodig had om haar hoofd leeg te maken: een stukje gezonde concurrentie. Soms had je gewoon zware benen en dan was hard werken de beste remedie. Verstand op nul en doorgaan, net zolang tot het goede gevoel terug was.

Ze nam nog een slok water en versnelde opnieuw.

De voetstappen stierven weg.

Twee minuten later bereikte ze Elysian Park. Op het gefluit van de vogels na was het hier stil. De grasstrook aan weerskanten van het pad was nog nat van de dauw. Boven haar klonk het zachte ge-ruis van bladeren in de wind.

Ze sloot haar ogen en daar was haar oma, staand voor het roest-

vrijstalen aanrecht in de keuken, roerend in een kom beslag. ‘Kom je helpen, Jane? Wil je op het aanrecht zitten?’

‘Ja, oma...’

Het beeld vervaagde en ze opende haar ogen, want daar waren de voetstappen weer. De loper achter haar wilde zich blijkbaar niet laten kennen. Ze twijfelde er niet aan dat het dezelfde persoon was als daarnet. Ze kon het horen aan de manier van lopen. Een beetje schokkerig. Kennelijk was het iemand die het meer van kracht moest hebben dan van souplesse. Net als zijzelf vandaag.

Ondanks haar moeizame tred besloot ze dat ze nog altijd niet ingehaald wilde worden. Ze zette weer aan, passeerde het hokje met openbare toiletten en sloeg links af. Ze was nu midden in het park. Voor zich uit zag ze haar schaduw, lang en dun.

Even bleef het stil. Ze nam aan dat de jogger achter haar recht-door was gegaan, of rechtsaf.

Maar nee, nu hoorde ze hem weer.

Sinds ze het park was in gegaan, had ze drie keer een afslag genomen. Onwillekeurig vroeg ze zich af of ze misschien toch was herkend. Het kwam voor, zelfs wanneer ze haar zonnebril droeg en haar krullen waren weggemoffeld onder een capuchon of pet. Er bestonden mensen – extreme fans, paparazzi – van wie ze het bange vermoeden had dat ze haar zelfs zouden herkennen als ze de straat op ging in een Batman-pak, of verkleed als E.T. op weg naar Halloween.

Maar hier? Om zeven uur ’s ochtends?

Natuurlijk, alles was mogelijk, maar dat was haar nog nooit overkomen. Bovendien duurde het, wanneer ze werd herkend, nooit lang voordat ze werd aangesproken. Mensen riepen haar naam; ze maakten een grapje of begonnen de openingstune van haar show te zingen...

De loper achter haar zei niets. Hij liep daar maar en was het haar verbeelding of leek hij zijn snelheid aan te passen aan de hare? Ja, dat deed hij, want nu vertraagde ze en merkte ze dat hij hetzelfde deed.

Het was haar eer te na om over haar schouder te kijken, maar ze kon niet ontkennen dat ze zich een beetje begon te ergeren.

Om van haar ongemakkelijke gevoel af te komen, vertraagde ze haar pas nog verder – tot niet meer dan een sukkeldrafje – en ging helemaal aan de rechterkant van het pad lopen, half in het gras.

Nog altijd gebeurde er niets. Dat wil zeggen: wie er ook achter haar liep, hij passeerde haar niet, zelfs niet nu ze bijna stilstond.

Oké, dit begon ongemakkelijk te worden.

Ze zette opnieuw aan, harder ditmaal, merkte dat de man achter haar hetzelfde deed en draaide zich toen met een ruk om. Ze hield haar handen als een schild voor haar lichaam en zei: ‘Luister, vriend. Ik zou het op prijs stellen als je me met rust zou-’

Abrupt hield ze haar mond.

De looper achter haar was geen man, maar een stevig gebouwde vrouw van tegen de vijftig, die net als zichzelf haar handen in een afwerend gebaar voor haar lichaam hield en haar met grote verschrikte ogen aankeek. ‘Niet slaan, alsjeblieft. Het spijt me... u bent nog jong en had zo’n lekker tempo, dus ik dacht: laat ik proberen in uw spoor te blijven. Ik... ik was net blij dat u het eventjes wat rustiger aan deed zodat ik een beetje op adem kon komen...’

Jane keek naar de vrouw, die ondanks haar indrukwekkende postuur trilde als een rietje.

Wat was ze toch een idioot. Ze nam haar zonnebril af en zei: ‘Neem me niet kwalijk. Ik had het gevoel dat u-’

‘O, mijn god,’ zei de vrouw. Ze bracht een hand naar haar mond en haar ogen werden bijkans nog groter.

Jane zei: ‘Wat?’ Maar op hetzelfde moment besepte ze wat er was gebeurd. Natuurlijk.

‘O, mijn god. Néé. Jane Raimy? O, mijn god, u bent het echt, hè?’

Jane glimlachte. ‘Inderdaad. U hebt me betrappt. Nu weet u meteen hoe gestoord ik ben als ik niet achter een fornuis sta. Nogmaals: het spijt me dat-’

‘Gestoord?’ De vrouw begon driftig haar hoofd te schudden. ‘O nee, helemaal niet. Dit is de mooiste dag van mijn leven. Ik had precies hetzelfde gereageerd als ik u was. Echt waar. O, mijn god. Uw pasta met truffelroomsaus is mijn lievelingsgerecht. Ik maak het al vijf jaar lang iedere Thanksgiving. Mijn broer Lenny wilde vorig

jaar ineens iets anders. Kalkoen. Ik zei: “Kalkoen? Geen probleem, Len. Kalkoen is ook lekker. Veel plezier in je eentje.” Zo, nu weet u meteen dat ik een échte fan ben. O, god. En nu kom ik u zomaar tegen en ik kan u niet eens fatsoenlijk om een handtekening vragen want, stom rond dat ik ben, als ik ga sporten neem ik nooit een pen mee.’

Jane legde een hand op de schouder van de vrouw.

Ze zei: ‘Ik neem ook nooit een pen mee als ik ga sporten. Maar ik loop hier iedere dag om deze tijd. Als u een handtekening wilt, dan krijgt u die morgen. Afgesproken?’

‘Meent u dat mevrouw Raimy?’

‘Zeg alsjeblieft “Jane”,’ zei Jane. ‘En ja, natuurlijk meen ik dat. Het is wel het minste wat ik voor u kan doen nadat ik u zo heb laten schrikken.’

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Ik mag een superster bij haar voornaam noemen. Ongelofelijk, u bent nog aardiger dan op televisie. Nou, ik zal er zijn hoor, morgen, extra vroeg zodat u niet hoeft te wachten. En ik beloof dat ik nooit meer achter u aan zal rennen. U moet wel denken.’

Jane benadrukte opnieuw dat de fout geheel bij haar lag en dat ze niet zo overdreven had moeten reageren. Ze praatte nog tien minuten met de vrouw over de voordelen van hardlopen op de vroege ochtend en de bereidingswijze van eendenborstfilet in honingsaus, en zei toen dat ze echt richting huis moest om zich klaar te maken voor de uitzending later die dag, de eerste van het nieuwe seizoen.

De vrouw knikte opgetogen. ‘Ik zag vanochtend de aankondiging in de *New York Post*. “*Dame blanche* is terug. Zit u klaar?” Dat stond er. *Dame blanche* was vetgedrukt en de rest cursief. Zodat het lekker opviel.’

‘Ik heb het ook gezien,’ zei Jane, terwijl ze haar zonnebril weer opzette.

De vrouw zei: ‘Een nieuw seizoen. Spannend, hè? U hebt vast veel zin om weer te beginnen.’

‘O ja,’ zei Jane. ‘Ik kan nauwelijks wachten.’

Jerry Lauper zei tegen de verkoopster van het Discount Fragrance Emporium in Main Street dat hij op zoek was naar een lekker geurtje. De verkoopster, een blondine met haar als een suikerspin en nepnagels waarop de Amerikaanse vlag was afgebeeld, knikte en ging hem voor naar een vitrinekast achter in de zaak. Ze haalde een sleutel uit de zak van haar vest, opende de kast en wees naar een bruin doosje. ‘Wat denk u van Mambo van Liz Claiborne?’

Jerry zei dat het luchtje niet voor een vriendin was, maar voor hemzelf.

De verkoopster glimlachte. ‘Het is Mambo van Liz Claiborne *for men*, meneer. Wilt u het proberen?’

Jerry schudde zijn hoofd en zei dat hij meer hield van frisse kleuren, zoals blauw.

De verkoopster knipperde met haar ogen. ‘Dan zou u Aqua Elements van Hugo Boss kunnen proberen...’

Ja, dat zag er beter uit. Een blauw doosje met waterdruppels erop. Jerry hield van water. Het kwam ook vaak voor in zijn boek. Hij vroeg aan de verkoopster of ze nog meer geuren had in blauwe doosjes.

De verkoopster keek hem met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Eh, tja, eens even kijken. Givenchy Blue Label, Chrome Legend van Azzaro, Blue Seduction van Antonio Banderas-’

‘Ubedoelt die acteur?’ zei Jerry. ‘Ja, laat me die maar eens proberen.’

De verkoopster pakte een vierkant flesje van een van de bovenste

planken en gaf het aan Jerry, die er een beetje van op zijn hand spoot.

‘En?’

‘Helemaal goed,’ zei Jerry. ‘Deze neem ik.’ En liet het flesje op de grond vallen.

Toen de verkoopster zich bukte om het flesje op te rapen, pakte Jerry snel een doosje Aqua Elements van Hugo Boss uit de kast en liet het in de binnenzak van zijn jas glijden.

De verkoopster zette het gevallen flesje weer terug, pakte een doosje Blue Seduction en zei: ‘Weet u zeker dat het deze wordt en u niet eerst nog iets anders wilt proberen?’

‘Ik weet het zeker,’ zei Jerry. ‘Maar weet u wat ik me net realiseer? Ik ben helemaal vergeten geld mee te nemen. Is het een grote moeite om hem even voor me vast te houden bij de kassa terwijl ik thuis mijn portemonnee ga halen?’

Nee, dat was geen probleem.

Vandaag was de grote dag en daarom had Jerry Lauper die ochtend zijn favoriete overhemd aangetrokken, een gele met bloemetjes erop. Het overhemd was oud, maar zag eruit als nieuw, want Jerry droeg het bijna nooit. Het had oorspronkelijk toebehoord aan zijn vader, Rodney Lauper, die er niet lang van had kunnen genieten. PSYCHOPAAT MOORDT GEZIN UIT EN SPAART JONGSTE ZOON, stond er boven het kolommetje op pagina drie van de *LA Times*. Daarnaast: een foto van Jerry, in zwart-wit.

Jerry had een dag lang flink in de put gezeten. Het was niet leuk om ineens helemaal alleen te zijn, maar het voordeel was dat zijn ouders nooit meer tegen hem konden zeggen dat hij de televisie zachter moest zetten wanneer hij naar *3rd Rock from the Sun* keek, en dat het bloemetjesoverhemd, dat hij daarvoor slechts van een afstand had kunnen bewonderen, vanaf die dag officieel zijn eigendom was.

Voor de dood van zijn ouders had Jerry het overhemd slechts één keer gedragen. Dat was stiekem geweest, op de dag dat hij in de achtertuin van zijn ouderlijk huis werd ontmaagd door zijn op-pas Leonita, een Mexicaanse van minstens honderd kilo die aan de

lopende band mentholsigaretten rookte en schold op de regering. Lekker was het niet, met al die brandnetels in zijn bilspleet en Leonita's enorme gewicht drukkend op zijn borstkas, maar hij was er toch in geslaagd klaar te komen en Leonita had gezegd dat hij over een fijn stuk gereedschap beschikte, zeker voor een twaalfjarige. Soms, als hij midden in de nacht zijn neus tegen zijn bovenlip drukte, meende Jerry dat hij de geur van Leonita's mentholsigaretten nog altijd kon ruiken, maar dat was natuurlijk schijn.

Jerry had zijn favoriete overhemd ook gedragen op de dagen waarop hij – jaren later – heen en weer vloog tussen Tijuana en LAX, met in het bagageruim een koffer vol pakjes vruchtensap waar geen vruchtensap in zat. Dat ging een tijdje goed, tot op een dag een douanemedewerker – een man met een baard en hagedissenogen – hem vroeg zijn koffer open te maken en een van zijn pakjes sap af te staan aan een dorstige collega. 'Mooi niet,' zei Jerry, waarop ze hem hadden verzocht uit de rij te stappen en even mee te komen voor een routinecontrole.

De zeven jaar en acht maanden daarna bleef Jerry's favoriete overhemd in perfecte staat omdat het in de kast hing bij zijn achternacht Lorna, terwijl Jerry rondliep in een oranje uniform dat hem ter beschikking was gesteld door de staat Californië. Jerry haatte oranje, hij haatte de San Quentin-gevangenis en de meesten van haar inwoners, maar had er uiteindelijk verlichting gevonden in het boek *De kracht van opbouwende gedachten*. Hij was erin begonnen op aanraden van een meervoudig moordenaar die Maurice Williams heette en hoewel dr. Norman Vincent Peale, de schrijver van het boek, er op het plaatje voorin met zijn achterovergekamde zwarte haar en zijn ronde brilletje verdacht veel uitzag als een nazi, ontdekte Jerry al gauw dat de man ondanks zijn ongelukkige uiterlijk vol zat met goede adviezen, zoals: 'Zoek de vriendschap van optimistische mensen' en 'Oefen u in onverstoorbaarheid en voel uw zorgen van u afglijden als water van een eendenrug'.

Jerry had *De kracht van opbouwende gedachten* vierenvijftig keer gelezen en was sinds zijn vrijlating helemaal in balans.

Eenmaal terug in het huis aan Hackensack Avenue kostte het Jerry ruim tien minuten om de Blue Seduction-geur van zijn hand te boenen. Toen hij klaar was, opende hij het Hugo Boss-flesje en besprenkelde zijn gezicht en nek ermee. Ja, dat was beter.

Jerry stopte het flesje terug in de doos, bestudeerde de tekst op de zijkant nog eens en vroeg zich af waarom die geuren allemaal van die lange namen hadden. Givenchy Blue Label. Chrome Legend van Azzaro, Mambo van Liz Claiborne...

Waarom verzonnen de makers niet gewoon iets kort, zoals bij IKEA?

Nou ja, dat was verder niet zijn probleem. Een psychiater in de gevangenis had ooit een lang rapport over hem geschreven, waarin – naast een heleboel onbegrijpelijke lulkoek over zijn zogenaamd opvliegende karakter – stond vermeld dat hij soms moeite had hoofdzaken en bijzaken te scheiden. Misschien zat daar een kern van waarheid in. Maar niet vandaag, want vandaag dacht hij maar aan één ding.

Of nee: twee dingen.

Eerst nog even zijn ding doen met Carl.

Carl Hicks tankte zijn BMW Gran Turismo tot de nok toe vol bij Mike's Texaco in Passaic Street. Hij tikte de laatste druppels benzine af en keek naar boven, de lucht egaal blauw, heel wat anders dan twee jaar geleden, toen hij hier ook wilde tanken, maar te horen had gekregen dat de brandstof op was vanwege de orkaan Irene, een orkaan die helemaal geen orkaan was, maar slechts een tropische storm, zoals de weerexperts later op televisie hadden gezegd. Die kutpolitici hadden alles zwaar overdreven, alleen maar om paniek te zaaien. Carl had zeven kilometer moeten lopen voor een beetje brandstof, en dat in de stromende regen. Shit, een van die idioten had zelfs beweerd dat de orkaan die geen orkaan was een straf was van God, die boos was op de mensen en daarom Irene naar de aarde had gestuurd. Wie kon zulke dingen zeggen op televisie en toch nog gewoon een baan hebben? Alleen een politicus. Wanneer je zelf een keer een steekje liet vallen, noemden ze je een gevaar voor de samenleving en sloten ze je op. Als zo'n hoge pief er een zootje van maakte, kreeg hij een medaille en salarisverhoging. Welkom in Amerika, meneer: wees erop voorbereid om genaaid te worden, en hard.

Maar niet Carl Hicks. O, nee. Twee jaar geleden had hij hier gestaan in de regen, met als rechtmatig vervoermiddel een doorgeroeste Subaru Forester uit 1998. Vandaag scheen de zon en had hij een splinternieuwe BMW onder zijn kont. Op afbetaling, dat wel, maar wie kon dat iets schelen?

Carl liep naar de kassa, waar hij werd geholpen door een meisje

met hoge jukbeenderen en zwartgelakte nagels. Hoewel ze geen blond haar had en evenmin tegen hem begon te jammeren, deed het meisje hem denken aan zijn vriendin Terri-Lynn. Bijna had Carl iets niet zo aardigs tegen haar gezegd, maar toen lachte ze naar hem en hij dacht: jij ziet mij wel zitten, hè? Nou, misschien kom ik hier binnenkort weleens terug. Ja, ze had een paar mooie tanden, dit Texaco-meisje, en onder het veel te ruime werkuniform zag haar figuur er ook prima uit.

Carl betaalde haar voor de benzine, bracht twee vingers naar zijn hoofd en tikte ermee tegen een denkbeeldige hoed. Dat had hij Clint Eastwood een keer zien doen; het betekende dat je cool was. Vervolgens reed hij naar het noorden, denkend aan zijn blonde serveerster en haar Grote Gestoorde Wens.

Om tien voor twee hoorde Jerry de bel. Hij liep naar de badkamer, gaf zijn jongeheer een hand en spoot nog wat van het Hugo Boss-spul in zijn nek. Vervolgens begaf hij zich naar de voordeur, waar hij zoals verwacht zijn neef Carl aantrof, groot en chagrijnig.

‘Dat werd tijd,’ zei Carl. En toen, terwijl hij in een afwerend gebaar een hand naar zijn gezicht bracht: ‘Jezus Christus, wat heb jij gedaan?’

Jerry zei tegen Carl dat hij die ochtend weinig anders had gedaan dan anders: ontbijten en televisiekijken.

Carl zei: ‘O ja? Volgens mij heb jij vandaag schone kleren aan en ben je kortgeleden in een plas eau de toilette gevallen ter grootte van Lake Michigan.’

Jerry keek naar het haar van zijn neef. Carl Hicks was de enige blanke met rastahaar die hij kende, met uitzondering van Gary Oldman in *True Romance*, maar dat telde niet want het was een film. Jerry had geen idee waarom zijn neef eruit wilde zien als een neger. Zijn huid was melkwit, hij hield van heavy metal en stonk niet naar kokos, zoals de negers op de luchtplaats in San Quentin. Het was interessant om te zien hoe Carl zelfs zijn best deed te lopen als een neger. Wat probeerde hij te bewijzen? Jerry keek wel uit om ernaar te vragen. Sinds het moment dat hij vijf maanden geleden bij zijn neef in New Jersey was ingetrokken had hij een aantal zeer

negatieve energiestromen gesignaleerd, krachten die maar beter niet konden worden wakker geschud.

Hij zei: ‘Dank voor het compliment, Carl. Ik heb vandaag inderdaad een beetje extra mijn best gedaan om er goed uit te zien.’

‘Ik mag hopen dat je net zo hard je best doet om mijn huis schoon te houden,’ zei Carl, en wierp een argwanende blik langs Jerry heen de gang in.

‘Maak je geen zorgen. Je huis ziet er piekfijn uit. Niet dat het er iets toe doet, want je bent er toch nooit. Als ik er binnen een zootje van maakte, zou je het niet eens merken.’

‘Laat het maar uit je hoofd om er binnen een zootje van te maken, makker. De kans is groot dat ik binnenkort weer thuis kom wonen. Godallemáchtig, wat een lucht...’

Jerry zei: ‘Aqua Elements van Hugo Boss. Lekker hè? Maar wat is er gebeurd? Heeft Terri-Lynn je eruit gegooid?’

‘Nee,’ zei Carl. ‘Ze staat erop dat ik de vader word van haar kind.’
Jerry schoot in de lach.

‘Hé, wat is er zo grappig?’

‘Niets, Carl. Je zou vast een geweldige vader zijn. Maar is het niet gewoon een of andere fase waar ze in zit?’

‘Denk je dat er iets mis is met mijn perceptie? Nee, sufkut, het is geen fase. Terri-Lynn is een vrouw. En vrouwen hebben één ding gemeen: er komt altijd gezeik van.’

‘Tenzij je meteen de juiste uitkiest,’ zei Jerry. ‘Zoals ik.’

‘Ja, jij bent helemaal de man. Ik wou dat je me eens vertelde wat ik allemaal verkeerd doe.’

‘Misschien doe ik dat nog wel een keer,’ zei Jerry. ‘Maar niet als je in een slechte bui bent, want dan luister je toch niet. Zullen we gaan?’

Ze zaten nu in Carls BMW en reden over de I-95 in de richting van de George Washington Bridge en Manhattan; Carl met een chagrijnig gezicht achter het stuur, mopperend op de wereld en zijn vriendin. Jerry ernaast, onderuitgezakt op de passagiersstoel en trots op zijn volwassen reactie van zo-even. In een vorig leven zou hij iemand die hem een sufkut noemde zonder aarzelen een paar